

את דרכה כרקדנית החלה רק אחרי שמשפחתה הגיעה, לאחר המהפכה הרוסית, לריגה. ארצה הגיעה לראשונה בשנת 1934, למספר הופעות. במשך ארבע שנים שהתה ועבדה בלונדון וניריוורק ובשנת 1938 באה לארץ ישראל, כשרק אשרת תייר בדרכונה, ופשוט נשארה.

גרטרוד קראוס הסכימה להשכיר לה את הסטודיו שלה, וכך החלה מיה בפעולתה החינוכית הברוכה. היא נכחה לדעת שאין יודעים בארץ באלט מהו, ובאותם ימים היה אפילו יחס של איבה וחשש מפני ענף אמנותי זה. מיה ראתה שהדרך היחידה היא לפתוח סטודיו משלה - וכך עשתה. נוסף לשיעורי הטכניקה הסדירים, היא הרצתה ופיתחה שתי קבוצות, שהחל משנת 1940 החלו להופיע, האחת לפני ילדים והשניה למבוגרים.

מיה לא התעניינה רק באמנות הבאלט, אלא היתה חברה פעילה ב"הגנה", והסטודיו שלה שימש אפילו כ"סליק" סודי לנשק, והיא הופיעה לא אחת, יחד עם בעלה השני, הזמר יוסף גולנד, בתכניותיו של קאבארט פוליטי.

הסטודיו של מיה התפתח והצטרפה אליה המורה מיה פיק, שעלתה מגרמניה. הוא שימש את כל האמנים האורחים שהיו מגיעים מפעם לפעם לישראל, לחזרות ושיעורים. בין האורחים היו אנטון דולין, ג'רום רובינס ואחרים.

עם ייסוד האופרה הישראלית, נתמנתה מיה ארבאטובה למנהלת הבאלט שלה. לא אחת שימשה בחבר-השופטים של תחרויות באלט באירופה.

במשך ארבעים שנה מיה היא דמות מרכזית בעולם המחול הישראלי. עד היום היא מוכנה לעזור לכל מי שזקוק לעצה או, פשוט, למקום לעבוד בו, ולהעמיד את הסטודיו שלה לרשותו. □

השנה חגגו תלמידיה הרבים של מיה ארבאטובה את יום הולדתה ה-75 של מורתם, וכמעט ואין לך רקדן בישראל, שלא זכה בתקופה זו או אחרת של חייו להמנות על חניכיה. הסטודיו שלה בשד' בן-גוריון בתל-אביב שימש ומשמש גם כיום מקום עבודה לרבים.

